

РЕШЕНИЕ

№ 260

гр. Пловдив, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева
като разгледа докладваното от Величка П. Белева Въззивно гражданско дело
№ 20235300502812 по описа за 2023 година

Производство по чл. 258 и следв. от ГПК, образувано по жалба на Л. Р. К. срещу Решение № 3511/28.07.2023 г., пост. по гр.д. № 11 362/2022 г. на РС – Пловдив **в частта**, с която е уважен първоначалния иск на А. С. С. срещу жалбоподателката за осъждането ѝ да му заплати обезщетение за неимуществени вреди, причинени вследствие извършен от нея деликт на 24.06.2022 г., както и по жалба на А. С. С. срещу същото решение **в частта**, с която е уважен насрещния иск на К. срещу него като е осъден да ѝ заплати обезщетение за причинени ѝ неимуществени вреди от осъществен от него деликт от същата дата 24.06.2022 г., като и двете обезщетения са присъдени, ведно със законната лихва, считано от датата на деликтите, съответно на всяка от страните са присъдени направените деловодни разноски.

Въззивницата К. – ответник по първоначалния иск поддържа оплаквания за неправилност на решението в частта, с която този иск е уважен, свеждащи се до това, че съдът не е установил правилно фактическата обстановка във връзка с извода му тя да не е действала в условията на неизбежна отбрана, съответно да е осъществила деликтно поведение. Твърди този извод на съда да е необоснован и формиран при нарушение на съдопроизводствените правила. В тази насока са развити доводи да не е извършен задълбочен анализ на свидетелските показания, да са кредитирани тези на ищцовите свидетели без да е съобразено тяхното вътрешно противоречие и тяхното негативно отношение към въззивницата, датиращо от години, същите не са ценени с оглед нормата на чл. 172 от ГПК и не е отчетено, че са опровергани от непротиворечивите и последователни показания на ангажираните от въззивницата свидетели. Изводът на съда въззивницата да е удряла ищеца С. противоречи на логическите правила предвид безпорно установеното нейно физическо състояние / пареза на дясна ръка, 75 % инвалидизация / и това на С. / едър,

силен мъж, висок *** м. /. Настоява се, че на посочените дата и място тя е била нападната от С. до степен поставяне в опасност не само на здравето, но и на живота ѝ, поради което се е защитавала и твърдението на последния да му е нанесла удар в окото с лявата ръка е в действителност опит да отблъсне нахалните ѝ от него удари, т.е. при самоотбрана. Във връзка с това ѝ твърдение поддържа заявеното възражение за освобождаване от отговорност на основание чл. 46 ал. 1 от ЗЗД, евентуално – за съпричиняване / чл. 51 ал. 2 от ЗЗД /.

По така изложените доводи се иска отмяна на решението в частта, с която е уважен първоначалния иск и постановяване на решение от въззивния съд за неговото отхвърляне. Претендират се направените за две инстанции разноски.

Въззивникът С. – ответник по насрещния иск, поддържа оплаквания за неправилност на решението в обжалваната от него част, свеждащи се до това че изводът на съда за осъществено от него спрямо К. деликтно поведение / обиди и нанесени ѝ удари / на дата 24.06.2022 г. е необоснован и формиран при неправилно тълкуване на събраните по делото доказателства. Неправилно била възприета от съда фактическата обстановка. Не са отчетени противоречията в показанията на ангажираните от страните свидетели относно хронологията на действията на страните, както и противоречието между показанията на ищцовите свидетели и твърденията на ищцата по насрещния иск. Настоява се, че на така посочената дата той се намирал на двора, К. се приближила до него и без причина му нанесла с лявата си ръка, свита в юмрук удар по лицето, в областта на дясната вежда, това нейно поведение не е било провокирано от него и въпреки това ѝ поведение той от своя страна не е отвърнал с твърдяното от нея негово поведение – не ѝ е нанасял удари, нито ѝ е отправял обиди.

По така изложените доводи се иска отмяна на решението в частта, с която е уважен насрещния иск и постановяване на решение от въззивния съд за неговото отхвърляне. Претендират се направените за две инстанции разноски.

Всяка от страните е депозирала отговор за неоснователност на жалбата на противната страна.

В жалбите и в отговорите на жалбите не са заявени доказателствени искания.

Съдът установи следното:

Производството пред районния съд е образувано по предявен от А. С. С. срещу Л. Р. К. частичен иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД – за осъждането на ответницата да заплати на ищеца обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1500 лв. от общо дължимо се такова от 2 500 лв. вследствие нанесен му от К. на 24.06.2022 г. удар с юмрук в лицето, в областта над дясното око, който удар му причинил открита рана с кървене на дясната вежда, като така причиненото увреждане наложило тридневната хоспитализация за зашиване на раната с 4 хирургически шева. Твърди, че на така посочената дата отишъл с жената, с която живее на фактически начала в дома на родителите си и по големия си брат А. – с който ответницата живее на фактически начала. Ищецът, жена му, родителите му, баба му и братът – близък на ищеца Е. седнали на двора, децата на ищеца и на А. и ответницата играели около тях. Около 20 часа Л. излязла от къщата и започнала да му креши и да го ругае без причина, като и внезапно се засилила към него и му нанесла удара с лявата си ръка, свита в юмрук, а след това посегнала и към жена му. Ищецът търпял силни болки в главата, както и общо неразположение около половин месец, за което време бил и в отпуск поради временна нетрудоспособност. Лишаването му от възможността да работи му причинявало притеснения, тъй като по професия е ***, а увреждането е причинено в разгара на активния летен сезон. Изживял и психо-емоционални страдания от това, че чрез противоправното си поведение ответница го злепоставила и унизила пред членовете на семейството му. Заради раната на лицето и шевите странял от обществото, почти не излизал.

Ответницата е депозирала отговор за неоснователност на иска. Твърди, че на посочената дата, след 19 часа, на двора в къщата, в която живее с брат на ищеца А., с неговите родители и баба му, сочените от ищеца членове на разширеното им семейство се събрали на двора, децата на ищеца и на ответницата също играели на двора. Тя и А. били в къщата. Чули, че синът им Д. плаче и първо А., а минути след него и тя излезли на двора. Виждайки брат си, ищецът се обърнал към него с думите „К во ва, кво са репчиш ва,, , а тя му направила забележка да не говори така на брат си, още повече пред децата. Той се озлобил, скочил от стола, заявил й, че ще говори на брат си както и каквото иска и тръгнал към нея, обиждайки я с думите „*** „. Тя отново му направила забележка да не говори така пред децата, а той засилил се към нея, ударил я с юмрук в болната й дясна ръка / с пареза, получена по време на раждането й /, при което тя залитнала и за да се защити го ударила с лявата си ръка в областта на челото. Не успяла, ищецът я стиснал силно за болната ръка, обърнал я и започнал да я ритва в областта на десния крак и задните части, като един от ударите попаднал в опашната кост. Разтървал ги мъжът й А.. С оглед така описаната фактическа обстановка счита да е действала в условия на неизбежна отбрана и заявява възражение за освобождаване от отговорност на основание чл. 46 ал. 1 от ЗЗД, евентуално – за съпричиняване / чл. 51 ал. 2 от ЗЗД /. Развива доводи, че семейството на А. и в частност ищецът А. многократно я обиждат, настройват А. срещу нея и настояват той да я изгони, ведно с децата. Причината за което счита да е състоянието й на инвалид поради получената по време на раждането й тежка дясна горна монопареза с контрактура в лакетната става и невъзможен юмручен и върхов захват и с травматична увреда на десен шийно раменен сплит. Представя ЕР на ТЕЛК за намалена 75 % трудоспособност пожизнено вследствие горните заболявания. Поддържа още, че като жена – инвалид с така посочената диагноза никога не би проявила агресия към ищеца, още по малко физическа такава, тъй като той е млад и здрав мъж, в разцвета на силите си.

Едновременно с отговора е депозирал и приет за разглеждане и насрещен иск на ответницата срещу ищеца за неимуществени вреди от казаното по горе противоправно негово поведение, който иск предявява като частичен за сумата 1 500 лв. от общо дължимо се обезщетение от 2 500 лева. Възвежда неимуществени вреди, съставляващи физически болки в областта на дясната ръка и шийната област, по силни от обичайните поради съществуващите в тази част на тялото й увреждания, поддържа като особено силни да са и болките в областта на опашната кост. Възвежда и психоемоционални страдания – както от болките, така и поради чувствата на унижение, нервно напрежение, безсъние и постоянна тревожност, продължаващи и понастоящем.

По насрещния иск ответникът е депозирал отговор, в който твърди че не е извършвал твърдяните актове на вербална и физическа агресия спрямо ищцата – не я е обиждал, не я е блъскал, нито удрял и ритал. Оспорва тя да е получила и възведените травматични увреждания, евентуално те са в причинна връзка с негови неправомерни действия.

По делото, посредством представените съдебно – медицински удостоверения, са безспорно установени причинените и на двамата ищците телесни увреждания.

От заключението на съдебно медицинската експертиза се установява търпяните от тези увреждания болки по вид, интензитет и продължителност.

Свидетелите Е. С. С. / брат близък на ищеца А. / , К.А.Ф. и М.С.С. / съответно майка и баба на този ищец / са очевидци на случилото се. Депозират показания, че на посочената дата семейството се събрало в двора, а Л. излязла от къщата и на висок тон казала на А., че не може да говори така на мъжа й, А. от своя страна й заявил, че те са братя и ще говори както си иска. След този му отговор тя се приближила към него и го ударила силно с юмрука на здравата си лява ръка в челото, а след това започнала разправия и с жена му. Свидетелите премълчават какви са употребените от А. изрази към брат му, отричат той да е

отвърнал на ответницата – словесно и/или физически. Заявяват, че нито я е обиждал, нито я е удрял и ритал, а веднага с брат му Е. тръгнали към болницата, тъй като причинената му от ответницата рана кървяла силно. Св. С. и Ф. депозират показания и че по принцип Л. е нервна, конфликтна личност, постоянно създава проблеми, вдига скандали и на моменти е много агресивна.

Свидетелят М.Д.М. – без родство, е очевидец на агресивно поведение спрямо Л. от по малкия брат на А.. Депозира показания, че е приятелка на Л. от години. С нея имали уговорка да се видят в дома ѝ в ден петък – датата не сочи, през лятото на 2022 г. Някъде след 19 часа тя, слизайки от колата пред дома на Л., чула обиден израз „***“, а влизайки в двора видяла единия от двамата близнаци да я удря по ръката и да я изритва няколко пъти, но не е видяла Л. от своя страна също да го удря в защита. Видяла също и че А. се спуснал към тях и ги разтървал. Свидетелката не останала, тъй като се уплашила много и незабавно си тръгнала. Заявява още да не разпознава близнаците, тъй като те много си приличат, а това, че А. е този, който е обиждал и удрял Л. разбрала от нея на следващия ден.

Свидетелите Д.Д. К. / майка на ответницата / и П.Т. / без родство / не са очевидци на случилото си, в показанията си възпроизвеждат изцяло разказаното им за него от ответницата. Св. К. депозира показания и че семейството на А. не одобряват дъщеря ѝ като снаха, имат негативно отношение към нея, често Л. идвала при свидетелката разплакана.

Всеки от свидетелите депозира показания и за търпяните от ангажиралата го страна болки и страдания от физическите травми.

При съвкупна преценка на така събраните доказателства във връзка със становищата и възраженията на страните съдът е намерил исковете за доказани по основание. Прието е за установено от фактическа страна, че възведените физически травми са причинени на ищците по първоначалния и по насрещния иск от ответниците по същите; в пряка причинна връзка с тези травми са претърпiani от ответниците по исковете възведените от всеки от тях неимуществени вреди. Съдът е приел, че ответницата по първоначалния иск първа е нанесла удар на ищеца А. в областта на дясната вежда - към който момент от страна на последния не е имало физическо нападение или непосредствена заплаха за такова спрямо нея, поради което този удар не е нанесла в условия на неизбежна отбрана. Този си извод е основал на показанията на ищцовите свидетели С., Ф. и С. – които в тази им част е кредитирал, както и на показанията на свидетеля на насрещната страна – М.М., която като очевидец на нанасяните по Л. от девер ѝ удари и ритници е заявила да не е видяла тя също да го удря. Ответникът по насрещния иск от своя страна е причинил на ищцата Л. възведените от нея физически травми / казаните по горе показания на свидетеля М. – очевидец /, поради което в тази им част показанията на свидетелите С., Ф. и С. не са кредитирани – поради близката им родствена връзка с А. и същевременно като опровергани от показанията на М., без родство със страните. Относно размера е счел всеки от исковете за основателен за сумата 2 500 лв., като е присъдил претендираните частични размери от по 1 500 лева.

При служебната проверка на обжалваното решение съгласно разпоредбата на чл. 269 изр. 1 от ГПК, настоящата инстанция намира същото за валидно и допустимо. При проверката за неговата правилност – за която съдът съгласно разпоредбата на изр. 2 на чл. 269 от ГПК е обвързан от възведените в жалбите оплаквания – казани по горе, настоящата инстанция го намира за правилно – по изложените в него мотиви, които споделя.

Възраженията на въззивницата – ответник по първоначалния иск, да е действала при неизбежна отбрана и като така и на основание чл. 46 от ЗЗД да е освободена от отговорността за причинените вреди, евентуално за намаляване на тази ѝ отговорност поради съпричиняване са неоснователни. Условията на неизбежната отбрана и съпричиняването са в нейна доказателствена тежест и същата не ги е установила по делото. Свидетелката М. депозира показания да не е видяла при нанасяните на въззивницата удари и

ритници от страна на девер ѝ тя също да го е ударила, а свидетелите К. и Т. не са очевидци на случилото се на 24.06.2022 г. и показанията им възпроизвеждат изцяло разказаното им от ответницата за него в по късен момент. При тези данни и съобразявайки безспорния факт, че въззивницата е нанесла на девер си А. твърдения от него удар в лицето, правилно е прието, че това ѝ поведение не се установява да е в условия на неизбежна отбрана от пострадалия, нито същият да е допринесъл за него, започвайки пръв физическо нападение спрямо нея. Не е допуснато от първоинстанционния съд възведеното от въззивницата нарушение, съставляващо неизвършен задълбочен анализ на свидетелските показания и неправилно тяхно кредитиране/ некредитиране. Напротив, изводите си съдът е основал на показанията на всички свидетели – очевидци на инцидента, които са преценени в тяхната взаимовръзка и при кредитирането им е съобразена нормата на чл. 172 от ГПК. Правилно не са взети предвид показанията на свидетелите К. и Т., които не са присъствали на инцидента и пресъздават същия единствено на база разказаното им от въззивницата. Изводът на съда за осъщественото от ответницата деликтно поведение не е и в противоречие и с житейската логика доколкото, макар и инвалид, това ѝ поведение е доказано по делото.

Възраженията на въззивника – ответник по насрещния иск, са също неоснователни. Възраженията да не е обиждал и удрял ищцата се опровергават от показанията на свидетелката М. – очевидец на нанасяните от него удари над Л., а физическите травми по нея, причинени ѝ при тези удари са несъмнено установени по делото. Свидетелката е без родство и съдът правилно, съгласно нормата на чл. 172 от ГПК, е кредитирал показанията ѝ и е приел, че те опровергават показанията на неговите свидетели / майка, баба и брат – близък / в противна насока. Фактът, че свидетелката не разпознава близнаците и че от пострадалата разбрала впоследствие, че делинквентът е А. не опровергава горния извод доколкото по делото няма твърдения процесните събития да са се случили между Л. и Е., а не между нея и А.. Така е безспорно установено, че именно въззивникът е отвърнал на осъществената от Л. спрямо него вербална и физическа агресия, като от своя страна ѝ е отправил обиди и ѝ е нанесъл удари и ритници по тялото. Възражения от него за освобождаване от отговорност по насрещния иск, респ. за нейното намаляване поради допринасяне на пострадалата за причинените ѝ вреди не са възведени.

Следователно, фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД / противоправно поведение, вреди и причинно – следствена връзка между тях / е установен и първоначалния иск, и по насрещния иск. Тоест исковете са доказани по основание. Уважени са в пълните им предявени размери, оплаквания по отношение на размерите във връзка с приетите за установени вреди и справедливостта на овъзмездяването им не са възведени от въззивниците, поради което и на основание чл. 269 ал. 1 изр. второ от ГПК размерите на присъдените обезщетения не са в предмета на въззивното производство.

Предвид изложеното и двете жалби са неоснователни. Решението за уважаване на исковете е правилно и се потвърждава.

На всяка от страните се присъждат направените от нея за въззивното производство разноски.

И съдът

РЕШИ:

Потвърждава Решение № 3511/28.07.2023 г., пост. по гр.д. № 11 362/2022 г. на РС – Пловдив.

Осъжда Л. Р. К., ЕГН – ***** да заплати на А. С. С., ЕГН – ***** разноски за въззивното производство в размер на 480 / четиристотин и осемдесет / лева.

Осъжда А. С. С., ЕГН – ***** да заплати на Л. Р. К., ЕГН – ***** разноси за въззивното производство в размер на 630 / шестстотин и тридесет / лева.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____